

Brilantní hold klasickým anglickým detektivkám od scenáristy
seriálů *Hercule Poirot* a *Vraždy v Midsomeru*

Anthony Horowitz

Vražda ve Večernici

argo

argo

Vražda ve Večernici

Anthony Horowitz

Přeložila Lucie Johnová

argo

Moonflower Murders

Czech edition © Argo, 2022

Copyright © Anthony Horowitz, 2020

Translation © Lucie Johnová, 2022

Cover art © Pavel Růt, 2022

ISBN 978-80-257-3937-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-4009-5 (e-kniha)

Vražda
ve
Večernici

**Ericu Hamlishovi a Jan Salindarové – díky
za všechny ty hezké chvíle**

ÁGIOS NIKÓLAOS, KRÉTA

Polydorus je okouzlující rodinný hotel jen pár minut chůze od svěžího městečka Ágios Nikólaos a hodinu cesty od Heráklionu. Pokoje se uklízí každý den a všechny mají Wi-Fi, klimatizaci a některé i výhled na moře. Kávu a domácí jídlo podáváme na malebných terasách. Navštivte naše webové stránky nebo si nás najděte na [booking.com](https://www.booking.com).

Ani netušíte, jak dlouho mi trvalo tohle sesmolit. Měla jsem strach, abych tam nenacpala až moc přídavných jmen. Je „svěží“ skutečně ten správný přídomek pro Ágios Nikólaos? Původně jsem chtěla použít slovo „rušný“, ale pak jsem si řekla, že by to mohlo vyvolávat představu neustálého hlučného provozu, který ovšem k městečku patří taky. A neměla jsem se zmínit i o nedaleké pláži Ammoudi?

Je to zvláštní, přitom jsem většinu své dosavadní kariéry pracovala jako redaktorka a s rukopisy jiných autorů jsem neměla problém. Když však došlo na pětiřádkovou reklamu na pohlednici, musela jsem každou slabiku doslova vypotit. Nakonec jsem text podala Andreasovi, který ho měl přečtený asi za pět vteřin a jenom něco zabručel a přikývl, což mě po vši vynaložené námaze sice potěšilo, ale taky popudilo. Toho jsem si u Řeků už všimla. Jsou to neuvěřitelně emocionální lidé. Jejich dramata, poezie i hudba vám proniknou přímo do srdce. Nicméně co se týká obyčejného podnikání, drobných detailů, jsou rádi, když je všechno „*sigá sigá*“, což

zhruba přeloženo znamená „klídek, však nehoří“. Tuhle frázi slyším každý den.

Jak jsem si tak s cigaretou v ruce nad šálkem silné černé kávy znovu pročetla, co jsem napsala, napadly mě dvě věci. Měli jsme v plánu ty pohlednice dát do stojanu vedle recepce, jenže turisté, kteří si je budou brát, už v hotelu stejně budou, tak jaký to má přesně smysl? A za druhé, což byla ještě příhodnější otázka, co tu sakra dělám? Jak to že jsem připustila, aby můj život nabral zrovna tenhle směr?

Do padesátky mi zbývaly jen dva roky a kdysi jsem si myslela, že si touhle dobou budu užívat všechny ty vymoženosti života pramenící z rozumného příjmu, malého bytu v Londýně a diáře nabitého společenskými akcemi. Místo toho se ze mě stala spolumajitelka a spolutvůrce hotelu Polydorus, který byl ve skutečnosti daleko přívětivější, než jak se mi ho právě podařilo popsat. Stál hned u vody a poskytoval dvě terasy zastíněné slunečníky a cypřiši. Měl pouhých dvanáct pokojů, mladí místní zaměstnanci byli i ve svém nejchaotičtějším rozpoložení neustále veselí a jezdila k nám stálá klientela. Nabízeli jsme jednoduchá jídla, pivo Mythos, živou muziku a nádherné výhledy. Turisty, které jsme k nám lákali, by ani ve snu nenapadlo přijet v jednom z těch obrovských autobusů, které jsem vídala, jak se zvolna šinou k šestipatrovým monstrům na opačné straně zálivu po silnicích, jež rozhodně nebyly stavěné na to, aby je dokázaly pojmout.

Naneštěstí jsme měli kromě toho všeho také mizerné elektrické vedení, nemožnou kanalizaci i vodovodní potrubí a vypadávající Wi-Fi. Nerada bych vytahovala taková ta kliše o Řecích a možná jsem prostě jen měla smůlu, ale naši zaměstnanci rozhodně nerazili heslo spolehlivost nade vše. Panos byl skvělý kuchař, ale když se pohádal s manželkou, dětmi nebo svou motorkou, jednoduše se nedostavil do práce a Andreas to musel v kuchyni vzít za něj a nechat mi na krku bar i restauraci, která bývala občas plná, zato bez

jediného číšníka, a jindy zase poloprázdná a číšníků se tam hemžilo až moc. Zdálo se, že nějaký příjemný kompromis zřejmě nikdy nenastane. A i když existovala nepatrná šance, že by některý z dodavatelů třeba mohl dorazit včas, nikdy nehrozilo, že by současně také přivezl to, co jsme si ve skutečnosti objednali. Pokud se něco porouchalo – jako že se to stávalo dnes a denně – čekalo nás několik hodin nervozity a napjatého čekání, jestli se opravář či technik nakonec dostaví, nebo ne.

Naši hosté byli zřejmě většinou spokojeni. My jsme ale ve snaze, aby to vypadalo, že všechno jde jako po drátkách, pořád pobíhali sem a tam jako herci v bláznivé francouzské frašce, a když jsem nakonec padla do postele, často až v jednu nebo ve dvě v noci, bývala jsem tak utahaná, že jsem si v ní připadala jako vysušená mumie v rubáši. V takových chvílích jsem se vždycky cítila nejhůř, usínala jsem s vědomím, že jakmile otevřu oči, celé to začne nanovo.

Ale líčím to v příliš negativním světle. Samozřejmě to bylo taky nádherné. Západ slunce nad Egejským mořem se nepodobá ničemu, co uvidíte kdekoli jinde na světě, a já se na něj plna úžasu dívala každý večer. Není divu, že Řekové věřili v bohy – Hélios ve svém zářivém zlatém voze brázdil rozlehlou oblohu a hory v Lasithi se proměnily v proužky nejjemnější gázy: napřed růžové, pak světle fialové, tmavnoucí a blednoucí zároveň. Každé ráno v sedm jsem si zašla zaplavat a v křišťálově průzračném moři jsem ze sebe smývala pozůstatky přemíry vína a oblaků cigaretového kouře. Byly tu večere v taverničkách ve Fourni a Limnes s vůní jasmínu pod mihotavými hvězdami, cinkání skleniček s *raki*. Dokonce jsem se začala učit řecky, tři hodiny týdně jsem trávila s dívkou tak mladou, že by mohla být moje dcera, která dokázala všechny ty přízvučné a nepřízvučné slabiky a slovesa nejen nepravdělná, ale vyloženě odporná, nějakým zázrakem vysvětlovat tak, že to byla zábava.

Nebyla jsem tu ale na dovolené. Přijela jsem do Řecka po katastrofě spojené s detektivním románem *Mnoho strak věští vraždu*. Byla to poslední kniha, kterou jsem redigovala, a skončilo to vraždou autora, krachem nakladatelství, ve kterém jsem pracovala, a koncem mé kariéry... přesně v tomto pořadí. Vyšlo celkem devět detektivek s Atticusem Pündem a všechno to byly bestsellery, takže jsem žila v přesvědčení, že bude následovat ještě mnoho dalších, ale s tím byl teď konec. Namísto toho jsem najednou začínala nový život a musím říct, že z něj až moc velkou část tvořila tvrdá dřina.

To vše se nevyhnutelně podepsalo i na mém vztahu s Andreasem. My dva jsme se sice nehádali – ani jeden z nás na to nebyl –, ale vytvořili jsme si nový způsob komunikace, který byl čím dál stručnější a obezřetnější, takže jsme kolem sebe kroužili jako dva profesionální boxeři, z nichž ani jeden nemá v úmyslu udeřit jako první. Nám oběma by přitom pořádná bitka nejspíš udělala jen dobře. Nějak se nám podařilo dostat do oné děsivé arény, kterou tak dobře znají dlouholetí manželé a v níž jsou nevyslovené poznámky vlastně ještě ničivější než ty vyslovené. A mimochodem – nebyli jsme svoji. Andreas mě požádal o ruku a udělal to se vsí parádou včetně prstýnku s diamantem a pokleknutím na jedno koleno, jenže pak jsme byli oba příliš v jednom kole, než abychom to dotáhli do konce. Kromě toho moje řečtina ještě nebyla tak na výši, abych při obřadu oddávajícímu rozuměla. A tak jsme se rozhodli, že ještě počkáme.

Čas k nám nebyl nijak milosrdný. V Londýně byl Andreas vždycky můj nejlepší kamarád. Snad proto, že jsme spolu nežili, jsem se na něj vždycky těšila. Četli jsme stejné knihy. Rádi jsme jedli doma... obzvlášť když vařil on. Užívali jsme si skvělý sex. Kréta nás ale lapila do společné pasti úplně jiného uspořádání, a i když jsme se tam z Anglie přesunuli teprve před dvěma lety, už jsem začala přemýšlet, jak z toho vyklouznout, ačkoli jsem žádnou únikovou cestu zatím aktivně nehledala.

Ani to nebylo zapotřebí. Možnost uniknout dorazila sama od sebe jednoho pondělního rána provázena elegantní dvojicí, u níž bylo na první pohled jasné, že sem zavítala z Anglie. Ti dva kráčeli ruku v ruce ze svahu od hlavní silnice k hotelu. Okamžitě jsem poznala, že jsou bohatí a že sem nepřijeli na dovolenou. On měl na sobě dlouhé kalhoty, sako – naprosto směšné oblečení do ranního vedra, – tričko s límečkem a na hlavě panamák. Šaty jeho společnosti by se hodily spíš na tenisový dýchánek než na pláž a doplňoval je vhodný luxusní náhrdelník a úhledné psaníčko. Oba měli na očích drahé tmavé brýle a odhadovala jsem, že jim bude něco málo přes šedesát.

Muž vstoupil do baru a oddělil se od manželky. Neušlo mi, že si mě zkoumavě prohlíží.

„Promiňte,“ oslovil mě kultivovaným hlasem. „Mluvíte anglicky?“

„Ano.“

„Nepředpokládám... nejste čirou náhodou Susan Ryelandová?“

„Osobně.“

„Nemohl bych si s vámi promluvit, slečno Ryelandová? Jmenuji se Lawrence Treherne. A tohle je má žena Pauline.“

„Těší mě.“ Pauline Trehernová mi věnovala úsměv. Nebyl ale nijak zvlášť přátelský. Evidentně mi nevěřila, a to mě ani neznala.

„Můžu vám přinést kávu?“ Na formulaci téhle otázky jsem si dala záležet. Nebyla to nabídka, že je na tu kávu pozvu. Nechci budít dojem, že jsem lakomá, ale tohle je další věc, která mi neustále hlodá v mysli. Prodala jsem svůj byt v severním Londýně a většinu peněz vrazila do hotelu Polydorus, zatím mi to ale nepřineslo vůbec žádný zisk. Ba právě naopak. Nejsem si jistá, jestli jsme s Andreasem nedělali něco špatně, ale stále se nám dařilo být tak deset tisíc eur v mínusu. Finance zvolna mizely a občas mi připadalo, že mě od bankrotu dělí jenom pěna na cappuccinu, které dám nějakému hostu grátis.

„Ne, to je dobré, díky.“

Dovedla jsem je k jednomu ze stolků v baru. Na terase už bylo plno, ale Vangelis, který ve chvílích, kdy nehrál na kytaru, dělal číšníka, všechno v pohodě zvládal, a tady bylo příjemněji než venku v tom vedru. „Tak co pro vás můžu udělat, pane Treherne?“

„Prosím, říkejte mi Lawrenci.“ Sundal si klobouk a odhalil prořídle stříbrošedé vlasy a pokožku hlavy, kterou si už stačil trochu připálit od sluníčka. Položil si klobouk před sebe na stůl. „Doufám, že nám prominete, že jsme vás takhle vystopovali. Máme společného přítele – Sajida Khana. Mimochodem – mám vás od něj pozdravovat.“

Sajid Khan? Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že má na mysli jistého právníka z Framlinghamu v Suffolku. Khan se přátelil s Alanem Conwayem, autorem detektivního románu *Mnoho strak věští vraždu*. Když Alan zemřel, našel jeho tělo právě on. Já sama se s ním ale setkala jenom dvakrát v životě. Rozhodně bych o něm nemluvila jako o svém příteli – společném ani žádném jiném.

„Jste ze Suffolku?“ zeptala jsem se.

„Ano. Vlastníme hotel kousek od Woodbridge. Pan Khan nám už jednou nebo dvakrát pomohl.“ Lawrence zaváhal, jako by byl najednou na rozpacích. „Minulý týden jsem s ním hovořil o jedné dost komplikované záležitosti a on mi navrhl, abych se obrátil na vás.“

Blesklo mi hlavou, jak se asi Khan dozvěděl, že jsem tady na Krétě. Očividně od někoho jiného, protože já mu to zcela určitě neřekla. „To jste jeli takovou dálku, jen abyste si se mnou promluvili?“ zeptala jsem se.

„Až taková dálka to zase není a my i tak celkem dost cestujeme. Ubytovali jsme se v Minos Beach.“ Ukázal na hotel na opačné straně tenisového kurtu, hned vedle toho mého. Potvrdil mi tak můj původní odhad, že jsou bohatí. Minos Beach byl luxusní boutique hotel s několika soukromými vilami a zahradou plnou soch. Jedna noc tam stála kolem tří set liber. „Napřed jsem si říkal, že vám zavolám,“

pokračoval Lawrence, „jenže tohle není záležitost, kterou bych chtěl probírat po telefonu.“

Znělo to čím dál záhadněji – a popravdě řečeno mi to šlo na nervy. Čtyřhodinový let ze Standstedu. Hodina jízdy autem z Heráklionu. Dostat se sem asi nebyla zrovna vycházka růžovým sadem. „O co jde?“ zeptala jsem se.

„O vraždu.“

To slovo zůstalo chvíli viset ve vzduchu. Na opačném konci terasy svítilo slunce. Místní děti se s hlasitým smíchem a pokřikováním cákaly v Egejském moři. Rodiny se mačkaly kolem stolů.

Sledovala jsem pohledem Vangelise, který právě procházel kolem s podnosem naloženým sklenicemi s pomerančovým džusem a ledovou kávou.

„O jakou vraždu?“ zamračila jsem se.

„Ten člověk se jmenoval Frank Parris. Nejspíš jste o něm v životě neslyšela, ale možná vám něco řekne jméno hotelu, kde k vraždě došlo. Je to hotel Avos.“

„A patří vám.“

„Ano, patří.“ Tentokrát mi odpověděla Pauline Trehernová, bylo to poprvé, co se zapojila do rozhovoru. Znělo to, jako by promluvila nějaká méně významná členka královské rodiny a jako by každé slovo, než mu dovolí vyklouznout z úst, odstříhla nůžkami.

„Ubytoval se u nás na tři noci,“ pokračoval Lawrence. „Během té druhé byl zavražděn.“

Hlavou mi proběhlo hned několik otázek. Co byl Frank Parris zač? Kdo ho zabil? Proč by mě to mělo zajímat? Žádnou z nich jsem ale nevyslovila nahlas. „Kdy se to stalo?“ zeptala jsem se místo toho.

„Asi před osmi lety,“ informoval mě Lawrence Treherne.

Pauline si odložila psaníčko na stůl vedle jeho panamáku, jako by to byl jakýsi předem dohodnutý signál, že dál bude vyprávět ona. Bylo na ní něco – způsob, jakým využívala mlčení, nedostatek